

Arrest

nr. 42 575 van 29 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 5 maart 2010 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 februari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. BOONE, die loco advocaat T. VAN LINT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, komen op 12 januari 2010 België binnen en dienen op 14 januari 2010 een asielaanvraag in.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoekers op 30 november 2009 reeds werden geregistreerd te Polen.

Op 22 januari 2010 vragen de Belgische autoriteiten aan de bevoegde Poolse autoriteiten de overdracht van verzoekers op basis van artikel 16.1.c van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 25 januari 2010 gaan de Poolse autoriteiten akkoord met de overname van verzoekers.

Op 5 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit zijn de bestreden beslissingen.

De beslissing genomen ten opzichte van verzoeker luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde D. M.

geboren te S., op (in) (...)1982

van nationaliteit : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene diende samen met zijn echtgenote P. D. op 14.01.2010 een asielaanvraag in. Vergelijking van vingerafdrukken wees uit dat de betrokkene op 30.11.2009 asiel vroeg in Polen (hit Eurodac). Tijdens zijn verhoor bevestigde de betrokkene dit. Hij verklaarde dat hij op 10.01.2010 vanuit Polen naar België vertrok. Op 22.01.2010 werd aan de bevoegde Poolse diensten een vraag voor overname van de betrokkene gericht volgens artikel 16(1)c van Verordening 343/2003. Dit verzoek werd op 25.01.2010 met instemming werd beantwoord.

Tijdens zijn verhoor op 14.01.2010 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Hij stelde dat hij België een beter land vindt dan andere landen. De betrokkene verklaart geen familie te hebben in België. Gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben.

We wijzen erop dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. De betrokkene toont ook niet aan dat hij bij overdracht naar Polen zal worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM.

Er zijn dan ook geen elementen die noodzaken tot een behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003.

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

(...)"

De bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde D. P.

geboren te U., op (in) (...)1985

van nationaliteit : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene diende samen met haar echtgenoot M. D. op 14.01.2010 een asielaanvraag in. Vergelijking van vingerafdrukken wees uit dat de betrokkene op 30.11.2009 asiel vroeg in Polen (hit Eurodac). Tijdens haar verhoor bevestigde de betrokkene dit. Ze verklaarde dat ze op 10.01.2010 vanuit Polen naar België vertrok. Op 22.01.2010 werd aan de bevoegde Poolse diensten een vraag voor overname van de betrokkene gericht volgens artikel 16(1)c van Verordening 343/2003. Dit verzoek werd op 25.01.2010 met instemming werd beantwoord.

Tijdens haar verhoor op 14.01.2010 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) ze in België asiel vroeg. Ze stelde dat België als bestemming de keuze was van haar echtgenoot. De betrokkene verklaart geen familie te hebben in België. Gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. De betrokkene is zwanger. Er worden geen attesten aangebracht dat de zwangerschap een overdracht aan de Poolse instanties verhindert.

We wijzen erop dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. De betrokkene toont ook niet aan dat ze bij overdracht naar Polen zal worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Er zijn dan ook geen elementen die noodzaken tot een behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekers niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en omdat ze geen ernstig middel aanvoeren. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

Eerste verzoeker kan onmogelijk terugkeren naar Polen aangezien hij daar vreest voor zijn leven.

Eerste verzoeker is zijn land ontvlucht omdat hij in zijn land van herkomst verplicht werd om mensen te verklikken die zich schuil houden voor de rebellen.

Eerste verzoeker heeft dit steeds geweigerd heeft met alle gevolgen van diens waardoor zijn gezin meermaals bedreigd werd.

Eerste verzoeker werd ook meermaals mishandeld.

Eerste verzoeker besliste daarop te vluchten met zijn gezin van Belarus richting Polen om zo naar België te komen.

Het was nooit de bedoeling van eerste verzoeker om naar Polen te vluchten en daar asiel aan te vragen dat hij ook niet begrijpt waarom er van hem in Polen vingerafdrukken afgenomen zijn.

Eerste verzoeker is weliswaar tegengehouden aan de Poolse grens maar heeft nooit verklaard daar asiel te willen aanvragen.

Eerste verzoeker kan onmogelijk terugkeren naar Polen aangezien hij meermaals gewaarschuwd werd dat zijn leven daar in gevaar is.

Tweede verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

Tweede verzoekster is in de onmogelijkheid om de reis te doorstaan gelet op haar zwangere toestand.

Verweerder stelt dat "er geen attesten worden bijgebracht dat de zwangerschap een overdracht aan de Poolse instanties verhindert."

Het is nogal logisch dat een zwangere vrouw dient te rusten en geen reizen dient te ondernemen welke stress kunnen veroorzaken aangezien zij daar vreest voor haar leven.

Tweede verzoekster is bovendien door heel het gebeuren zeer emotioneel."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het beroep onontvankelijk is omdat het verzoekschrift geen uiteenzetting bevat van feiten en middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen zoals voorzien in artikel 39/69, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet volgens de rechtspraak van de Raad van State worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. De Raad van State heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is. De niet naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg. Verzoekers blijven in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een ontvankelijk middel. Het middel is onvoldoende duidelijk omschreven en is in rechte onvoldoende behoorlijk onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Geheel ten overvloede laat verwerende partij het volgende gelden. De Poolse instanties werden verzocht tot overname van verzoekers met vermelding van artikel 16.1.c van de Dublin-II-Verordening en met vermelding van de gegevens op grond waarvan de aangezochte lidstaat kan nagaan of deze verantwoordelijk is. De Poolse asielinstanties hebben op 25 januari 2010 ingestemd met de overname van verzoekers. *In casu* blijkt dus dat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De Poolse autoriteiten hebben ingestemd met de overname zodat verwerende partij de verplichting heeft om de asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling.

Overigens dient te worden vastgesteld dat verzoekers zich in het inleidend verzoekschrift beperken tot het uiten van zeer summiere en vage beschouwingen over de situatie in Polen, zonder dat zij daarbij een concreet element aanhalen waaruit blijkt dat verzoekers een onmenselijke behandeling riskeren bij een terugkeer naar Polen. Tot slot laat verwerende partij gelden dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en de toetreding van Polen aan strenge voorwaarden was verbonden. Als verzoekers zouden menen onregelmatig te worden behandeld in Polen, dienen zij dan ook hun rechten in Polen uit te putten. De Belgische staat is daarbij uiteraard niet bevoegd om een andere lidstaat op de vingers te tikken -mocht dat al nodig zijn, *quod non*- nopens diens internationale verplichtingen.

Tenslotte merkt verwerende partij op dat uit geen enkel stuk blijkt dat verzoekster niet in staat zou zijn om te reizen. Verzoekster werd overigens ook niet verhinderd om in zwangere toestand naar België te reizen.

3.3. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

In hun uiteenzetting voeren verzoekers aan "volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing" waaraan zij toevoegen dat verzoeker onmogelijk kan terugkeren naar Polen en dat verzoekster onmogelijk kan reizen. Hieruit kan worden afgeleid dat verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren zodat het middel kan worden beschouwd als ontvankelijk.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve

overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Polen aangezien hij meermaals werd gewaarschuwd dat zijn leven daar in gevaar is. Verzoeker staat deze loutere bewering met geen enkel concreet gegeven. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn interview op 14 januari 2010 niet heeft verklaard problemen te hebben gehad in Polen en op de vraag *“Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?”* heeft geantwoord *“Ik vind België leuker dan andere landen.”*

In de bestreden beslissing wordt in dit verband overwogen:

“Tijdens zijn verhoor op 14.01.2010 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Hij stelde dat hij België een beter land vindt dan andere landen. De betrokkene verklaart geen familie te hebben in België. Gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. (...) De betrokkene toont ook niet aan dat hij bij overdracht naar Polen zal worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. Er zijn dan ook geen elementen die noodzaken tot een behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003.”

Met de niet gestaafde bewering dat zijn leven in Polen in gevaar is, toont verzoeker niet aan dat de vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing niet zouden steunen op de gegevens van het dossier of zouden getuigen van kennelijke onredelijkheid.

Verzoekster voert aan dat zij onmogelijk kan reizen gelet op haar zwangerschap. Verzoeker staat deze bewering niet door een medisch attest. Zij voegt tevens toe dat zij in Polen vreest voor haar leven. Ook dit gegeven wordt door geen enkel concreet element gestaafd. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster tijdens haar interview op 14 januari 2010 melding heeft gemaakt van haar zwangerschap maar op dat moment evenmin een medisch attest heeft voorgelegd. Zij heeft geen melding gemaakt van problemen in Polen. Op de vraag *“Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?”* heeft ze geantwoord *“Het was de keuze van mijn man om naar België te komen.”* Tijdens dit interview bevestigde zij tevens dat haar gezondheidstoestand goed is.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband overwogen:

“Tijdens haar verhoor op 14.01.2010 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) ze in België asiel vroeg. Ze stelde dat België als bestemming de keuze was van haar echtgenoot. De betrokkene verklaart geen familie te hebben in België. Gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. De betrokkene is zwanger. Er worden geen attesten aangebracht dat de zwangerschap een overdracht aan de Poolse instanties verhindert. (...) De betrokkene toont ook niet aan dat ze bij overdracht naar Polen zal worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.”

Met de niet gestaafde bewering dat verzoekster onmogelijk kan reizen en dat *“een zwangere vrouw dient te rusten en geen reizen dient te ondernemen welke stress kunnen veroorzaken aangezien zij daar vreest voor haar leven”*, toont verzoekster niet aan dat de vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing niet zouden steunen op een correcte feitenvinding of zouden getuigen van kennelijke onredelijkheid.

De schending van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET